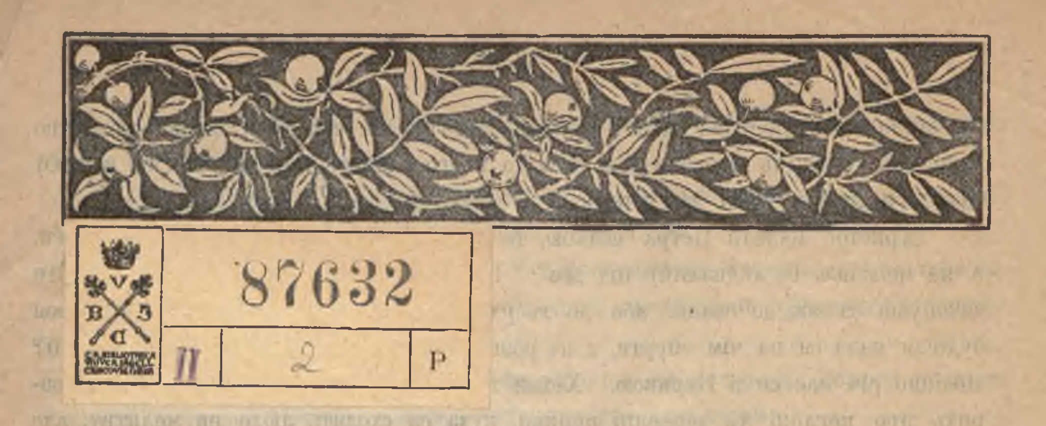

ЧИ ПРАВДА СЕ, ЩО ПАПУ ВИДУМАЛИ КАТОЛИКИ?

Довше, чим тисяч літ, одна була Церков християньска під правительством Вітців сьвятих, пап римских. Потім через гордість грецких патриярхів, та через приневолене грецких цісарів відорвала ся всхідна часть Церкви від папи, не хотячи його слухати. Як се стало ся, оповім докладно на другий раз. Відорвана часть християн приняла собі назву »православних«, мабуть віруючих Бога, як пристало. Назву сю однак прибрали они зівсім неслушно, бо не у всїх річах вірують так, як Бог об'явив.

Простий та побожний нарід був би вже давно вернув до єдности Церкви і повиновеня сьв. Отцеви, але »православне« духовеньство не хоче до того допустити і осьміляє ся туманити своїх парафиян, що то тільки католики видумали папу, а давнїйше нїхто з християн в папску власть не вірив. Отже треба вам, дорогі братя, знати, як маєте завстидати тих брехунів, та як їх переконати, що кождий, хто бажає свого спасеня, **мусить признати власть Вітця сьвятого.**

Хто з вас має книжечку з євангеліями, нехай вишукає собі 16 розділ євангелія сьв. Матфея і зачне читати від 13 стиха. З того місця знаємо, що коли раз Ісус Христос запитав апостолів, за кого они його уважають, а апостоли нїчого не відповідали, оден тілько Симон (котрого імя Ісус змінив на »Петро«, т. є. камінь, скала) — той Симон без намисла відповів йому: »Ти єсь Христос Син Бога живого«. Тогди Ісус похвалив Петра, за се, що сказав правду, та додав, що він не виспував сього анї з своєї голови, анї з людских оповістий, но довидав ся з самого Божого об'явленя. А опісля так промовив до Петра: »А я тобі кажу: **Ти** єсь Петро (се є скала, камінь), і на **сим камені** виставлю Церковь мою і пекольні врата не обідять єї. І дам **тобі** ключі царства небесного і що свяжеш на земли, буде связано на небі, а що розвяжеш на земли, буде розвязано на небі«. Чиж не ясно з сих слів, що одного тілько Петра покликав Спаситель

на найвисшого пастиря цілої Церкви, так як він сам оден визнав божество Христове! Прецінь виразно говорить до нього одного, а не до всіх: а я тобі кажу, ти камінь, тобі дам ключі.

Христос назвав Петра скалою, то єсть якби підвалиною своєї Церкви. А на щож дає ся підвалину під дім? Коли хочеш мурувати дім, в якій ціли докопуєш ся аж до скали, або до твердого ґрунту? Чи не тому, щоб твоя будівля мала ся на чім оперти, а не розпала ся в руїну при першій непогоді? Подібно річ має ся з Церквою. Хотяй в тім місці євангелія Господь не говорить про цегляні та деревяні церкви, куда ся сходять люде на молитву, але називає Церквою то Царство Боже, котре закладав, то єсть цілу суспільність всіх віруючих — однак і тому своєму царству, щоби ся не розпало, як ті земскі царства, де доброго правительства нема, дав Ісус Христос особу сьв. Петра за кріпку підвалину. А якимже то способомъ чоловік може бути підвалиною цілої суспільности християнскої? Певно, що не инакше, як тілько, що тою суспільностю буде управляти, буде для неї права установляти, спори розсуджувати, блудячих напоминати, непослушных карати. Отже се всьо віддав Спаситель сьв. Петрови, коли до нього сказав: Ти єсь Петро. З того видиш, дорогий брате, що сьв. Петро був вивисшений понад иньших апостолів. Правда і се, що він був їм рівний в тім, що так само як они проповідав слово Боже, хрестив людий, відправляв службу Божу, постановляв сьвященників; але в тім знова був висшим від них всіх, що міг управляти цілою Церквою, чого иньші апостоли не могли робити.

Але декотрим »православним« батькам таке разпоряджене Ісуса Христа не до вподоби: они місто пастирского жезла сьв. Петра волять кнут царских прокураторів, бо за се беруть від царя гроші і ордери. Отже начали туманити нарід та вмовлювати в нього, буцім то сьв. Петро такий самий апостол як иньші і жадної більшої поваги не мав. Але се безстидна брехня! Зовсім инакше поучають нас сьвяті Отці і церковні писателї. Сьв. Кирилло, епископ єрусалимский, називає сьв. Петра найпершим між апостолами, найвисшим учителем Церкви. А сьв. Амвросий так ся відзиває: Де Петро, там Церков, а сьв. Іоан Злотоустий ще яснійше каже: Петро — Церков Божа. В такий спосіб о жаднім иньшім апостолї не говорили. Більше сьвідоцтв з книг вітців Церкви не хочу вже виписувати, бо бим мусів наповнити ними грубу книжку. Єсли декотрі сьвященики тих сьвідоцтв не читали, то тим показують, що они не дуже учені і других учити не повинни, ліпше самі нехай йдуть до школи; а єсли читали, тілько укривають перед народом, то видно, що і свою душу і своїх підданих хочуть погубити.

Але може ви о тім не знали, дорогі братя, що аби відкрити фалш »православних« батьків, не треба навіть заглядати до иньших книг, тілько до їх власних церковних? Ви певно того не надіяли ся, отже послухайте. »Православні« мають славяньскі книги, звані »місячні Минеї«, то значить якби читанки о ріжних сьвятих з молитвами до них. В тих читанях на день 16 січня,

29 і 30 червня суть такі сьвідоцтва о сьв. Петрі. Виписую їх в простій мові, щоби Ви їх ліпше розуміли.

»Нинї Петро, підвалина Церкви, камінь віри, оказує нам свої честні ланьцухи« (котрими його сковано у вязниці).

»Ти утвердив закони Христові і переступників научив справедливости, яко зверхний начальник апостолів, яко кріпкий фундамент догматів« (правд віри).

»Похвалім найвисшого і першого апостола, Божого ученика правди, великого Петра і з вірою уцїлуймо его ланьцухи«.

»О наставнику апостолів, найблаженнїйший Петре!«

»Не лишивши Риму ти трафив і до нас через свої ланьцухи, котрі ти носив, держачий перший престол між апостолами«.

Ті всї похвали виписані з 16 січня. А тепер з 29 червня:

»Петре, підвалино апостолів, скало Церкви Христової, початку християн, паси славно вівцї твоєї вівчарнї, заховай твої ягнята від хитрих вовків, спаси стадо твоє від напастий лютих«.

»Достойно засьпіваймо на честь верховного начальника апостолів«.

»Тебе, сьв. Петре, предвічний предвидївши назначив яко начальника своєї Церкви«.

»Ти, Петре, був першим епископом Риму, славою і хвалою найбільшого міста, утвердженем Церкви, що і пекольні ворота по правдї не побідять еї, яко і Христос предсказав«. Се послїдне сьвідоцтво є в Минеї 30 червня.

Ті всї виразні сьвідоцтва о сьв. Петрі виписалисьмо з одної книги Минеи, виданої у Київі 1811 року. Суть еще і иньші докази в самих богослужебних книгах. Наприклад, в прольогу на день 30 червня сьв. Петро названий есть »пастирем, держучим власть над всїми апостолами, вождьом апостолів, учителем апостолів, жерелом правовірности«. А відь самі церковні книги признають і доказують, що і слова Спасителя, котрісьмо виписали з євангелія сьв. Матѳея розд. XVI, треба розуміти о врученю сьв. Петрови власти над цїлою Церквою. Чи найде ся ще совістний чоловік, котрий би осьмілив ся тримати, що сьв. Петро був лишень звичайним апостолом, як того хоче о. Виталий у »Почаїв. Листку« № 38?

А видите — ще гірше, бо найшов ся оден такий нїби »православний« учений, котрий написав книжочку для народу, а в тій книжочцї сбрехав, що сьв. Петро навіть нїколи не був в Римі і там престола свого не закладав. Але в такім разї звідки найшли ся у церковних книгах ті слова; Ти, Петре, був першим епископом Риму (Рима же ты былъ еси первый епископъ)? Прецїнь католики того не написали в ваших книгах!

Такий чоловік, що сьміє виступати против сьв. Петрови, чим він є? Анї католиком, анї православним, бо він і від своїх старих православних книг відступає. То вже хиба не що иньше він є, а лишень Лютер або Кальвин! Ті старі книги церковні, дорогі братя, доховали ся еще з тих часів, коли всї

слухали папи, коли була одна вівчарня та оден пастир, а доховали ся на глум та встид всїх несчасних, що для марного гроша від стародавної віри відступили, а невинний но темний нарід потягають за собою до ненависти зглядом Вітця сьвятого — папи. Читають они сї сьвяті книги на свою погибель вічну, а народови свому не раді показати, бо боять ся, щоби їх фальш не вийшов на верх. Єсли навіть друкують яку нову книжку зі старої, то часто відкидають ті слова, котрі сьвідчать против них. Се саме роблять они і з письмом сьвятим. Напримір у »Почаївскім Листку« з року 1905, число 27, подали слова Ісуса Христа о Церкви, але опустили то, що в евангелиї єсть о сьв. Петрі! Хто має той Листок, нехай ся переконає!

Дорогий брате, читаючий се письмо! Єсли ти католик, то дякуй Господу Богу, що маєш таких вітцїв духовних, котрі учать тебе цїлої науки Христової; а єсли ти »православний«, то переконай ся, що твої батюшки тебе і твоїх братів ошукують, єсли кажуть, щоби ви не слухали папи, але тілько царя, котрому они навіть в духовних річах ся піддали. Нї! В річах мірских треба слухати царя, але в річах духовних слухати треба лишень Бога і намістника Христового на земли — папи.

На се, що сьв. Петро був видимою головою Церкви маєш ще і той доказ, що його празник обходить ся найвеличайше зі всїх апостольских празників; а перед ним, як у латинників єсть оден день посту (виґилія), так у Русинів єсть навіть піст через кілька днїв, званий »петрівкою«. Такого посту нема перед жадним празником иньшого сьвятого Чи то не знак, що сьв. Петро мав в Церкви більшу власть, як иньші сьвяті апостоли? І той піст лишили нам наши батьки з тих часів, коли єще була одна віра, коли і всї Русини узнавали Вітця сьвятого, яко наслїдника сьв. Петра і правителя цїлої Церкви. Теперешнї батюшки певноби такого посту сьв. Потрови не установили!

Я знаю на певно, що нїхто читаючий се письмо не буде більше сомнївати ся о достоинстві сьв. Петра. Але сьв. Петро умираючи цїлу власть свою лишив своїм наслїдникам — папам римским, і о тім поговоримо в слїдуючім Листку.

Тепер бувай здоров, читателю, а не дай ся обманувати вовкам в овечій шкурі. Молись до сьв. Петра тими словами, котрі ми виписали з церковної книги: »Петре, підвалино апостолів, скало Церкви Христової, початку християн, паси славно вівцї твоєї вівчарнї, заховай твої ягнята від хитрих вовків, спаси стадо твоє від напастий лютих Аминь«

Печатано за позволенем духовної власти.

Як треба читати: Букви. и, і, е вимовляє ся твердо, а букви: ї, є мягко.

Учіт ся читати в рідній українській мові!

Накладом сьвящ. І. Барановского. — Печатня В. Л. Анчица і Сп. в Кракові.